

[Albertsen.]

lovgivningen om sociale pensionsfonds overhovedet og til alle partiers engagement med hensyn til at hævde de interesser og synspunkter, som det er naturligt at hævde i denne forbindelse. Hvad pensionisterne angår, tror jeg nok, at adskillige af os føler os lige så kompetente til at udtale os på disse samfundsgruppers vegne som det parti, der ikke blev repræsenteret.

Så skal jeg sluttelig sige til hr. Steen Folke, som jo glædede sig til at tabe sit væddemål med mig, at jeg ikke ved, om hans glæde kan udstrækkes til, at det bliver guldøl, vi vædder om.

Jørgen Junior (FP):

Kun et par enkelte bemærkninger. Fru Tove Jørgensen fra DKP siger, at det næsten lyder, som om fremskridtspartiet synes, akademikerne i dag er samfundets herskende klasse. Jeg synes ikke, hun behøver at svæve i uvished derom. Jeg er ked af, at det kun lød som om. Det er faktisk min opfattelse. Det skal hermed være bekræftet.

Så vil jeg sige, at når socialministeren taler om, at solidariteten skal gå ud over børn, synes jeg nok, man er meget, meget langt ude. Det, der er tale om, er, at vi ønsker at erstatte de sociale ydelser, som i dag gives til børn, med skattelettelser. Vi vil med andre ord give forøget ansvar for den enkelte. Der er altså ikke tale om, at solidariteten skal gå ud over nogen.

Men så er det selvfølgelig nogenlunde rigtigt, når det siges, at der skal være endnu flere arbejdsløse i den offentlige sektor. Det er rigtigt, at vi ikke ønsker at se stigningen i antallet af ansatte i den offentlige sektor fortsat. Vi ønsker, at den stigning skal ændres til, at der kommer flere ud i den produktive sektor, hvor der meget nødig skulle være arbejdsløshed, hvis vi får ført en fornuftig politik i øvrigt.

Endelig skal jeg blot til hr. Albertsen sige, at jeg naturligvis beklager, hvis min sprogbrug somme tider kan virke lidt hård. Jeg er glad for, at hr. Albertsen ikke har haft mulighed for at påvirke min opdragelse gennem bedstemødre, eller hvem der nu ellers skulle have ansvaret, men tingene kan være så forholdsvis grove, at man føler, der må siges stærkt fra, og det er det, jeg har følt var nødvendigt i dag.

Bertel Haarder (V):

Fru Yvonne Herløv Andersen mente, at vi

var ved at nedbryde og opløse tjenestemandsbegrebet, og hr. Palle Simonsen slog fast, at han ønskede tjenestemandssystemet bevaret, og at der skulle være en pensionsordning tilknyttet.

Det er jeg ganske enig med ham i. Vi skal have tjenestemandssystemet bevaret dér, hvor det har en begrundelse, f.eks. inden for postvæsenet, og det er muligt, at det på det område skal udvides. Vi mener også, der skal være en pensionsordning tilknyttet; det er selvfølgelig de pågældende organisationer, der skal have det afgørende ord i den sag, men da vi nu taler for det offentlige som arbejdsgiver, vil vi blot nævne, hvordan vi gerne vil have det. Vi mener, at pensionen i stedet for som i dag at være et uigennemsigtigt pensionsgode, hvis værdi ingen rigtig kender, og som man stort set mister, hvis man forlader sin stilling, skal være en del af éns løn, som hensættes dertil. Den skal være personlig, man skal kunne tage den med sig, og den skal skattemæssigt behandles ligesom alle andre pensionsopsparinger i landet. Det er det eneste, vi siger om den sag.

I øvrigt vil jeg takke de fleste ordførere for den økonomiske realisme, der har været i debatten. Man har været klar over, at der ikke er nogle julegaver at hente, heller ikke i den sociale pensionsfond. Pengene er der ganske vist, men hvis vi i stedet for som i dag at købe obligationer for dem bruger dem til at udvide en bestemt del af borgernes forbrug med, må vi dæmpe forbruget for den øvrige del af befolkningen igennem højere skatter. Det er der ingen vej uden om, og derfor vil jeg også for socialministerens skyld atter understrege, hvad jeg allerede sagde i mit første indlæg, nemlig at vi også, når det gælder skattebegunstigelserne, er ganske klar over, at det her koster dyrt at skabe ligestilling, hvis ikke man i øvrigt ændrer på tingene; jeg sagde helt præcis, at vi kan på den anden side heller ikke påføre det offentlige yderligere store provenutab ved kraftigt at øge de samlede begunstigelser. Det afgørende for os er, at der sker en skattemæssig ligestilling. Det var det, jeg sagde, og derfor behøvede socialministeren ikke hele to gange at skyde os et andet standpunkt i skoene.

Mølgaard (DR):

Jeg vil gerne kommentere to ting. Den ene er hr. Albertsens beklagelse af de ønskesedler, som han hævdede ikke havde så forfærdelig